

Денис КОЧЕРЖУК

Аспірант I року навчання

Відділу музикознавства та етномузикології

Інституту мистецтвознавства, фольклористики, етномузикології

ім. М.Т. Рильського НАН України;

заступник завідувача кафедри музичного мистецтва,

доцент кафедри музичного мистецтва

ПЗВО «Київський міжнародний університет»

Email: denis_kocherzuk@ukr.net

**«ЗБЕРЕЖЕННЯ ТА РЕСТАВРАЦІЯ КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ
УКРАЇНИ: ДОСВІД АУДІОЗАПИСІВ ДОБИ VIA» (VIA –
ВОКАЛЬНО-ІНСТРУМЕНТАЛЬНИЙ АНСАМБЛЬ)**

*«Preservation and restoration of the cultural heritage of Ukraine: experience of
audio recordings of the VIE era» (VIE – vocal and instrumental ensemble)*

Індустрія аудіозапису, як процесу збереження та реставрації культурної спадщини світу широко розповсюджена в межах медійного простору. Мас-медіаполе інтенсивно використовує новітні способи відродження аудіоплатівок в творчості артистів ХХ ст. Музиканти, що працюють в галузі естрадного мистецтва завдяки процесам звукозапису, постійно знаходяться в творчому експериментальному потокові нових звучань, завдячуючи історичним процесам формуванню технологій популярної музики. Таким чином, культура мас-медіа простору кардинально видозмінюється, поєднавши у собі багато різновидів мистецтва та таких їх напрямів, як хореографічне, музичне, кінопродукція та театр.

Розподіл музичної культури СРСР та країн Західної Європи, й США – суттєво відрізняється. Музична культура Радянського союзу прискіпливо контролювалася органами влади, натомість культура країн Східної Європи та Америки мала за основу – форму логічного міркування (композитор – виконавець – звукорежисер – глядач / слухач). Основний контроль

відбувається за інструментами фонографічної продукції, що мають можливості розповсюдження контенту у культурному середовищі, за допомогою мас-медіа систем.

Орієнтовно організації, що займаються дистриб'юцією платівок, студії звукозапису, концертні агенства приймають рішення в розробці та можливостях популяризації творів у різних прошарках суспільства. Це відобразилося не лише у просторі маскульту, але й позиціонувалося в основах елітарного суспільства.

Зацікавленість феноменом масової культури виникла у суспільстві досить давно, і на сьогоднішній день існує чимало досліджень, теорій та визначень з приводу структури та історії даного напрямку. Більшість науковців схильні розглядати масову культуру як особливий соціальний феномен, що має свій генезис, специфіку та тенденції розвитку. Логічно звернути увагу на те, що, саме, використання засобів звукозапису в музичному мистецтві дозволило збагатити культуру та зробити її доступною для широкого споживання публікою. Фонографічні технології інтонаційних практик естрадного мистецтва, повністю стали гарантом їх масового спожитку серед артистів, а також – елементом поширення записів у мас-медіа просторі.

Мистецтво ансамблевого виконавства в Україні ґрунтувалося на вмінні уособити свою художню індивідуальність, виконавський стиль, удосконалити різні технічні прийоми та здійснити основні форми щодо збереження та реставрації культурної спадщини країни. Зокрема, з появою звукозаписних технологій на початку ХХ ст. та можливостями створення перших професійних аудіозаписів, українське музичне мистецтво перейняло досвід західно-європейських держав у способі накопичення та реставрації фонографічних продуктів для формування ретроспективних дослідів з практичного музикознавства, в майбутньому.

В період 1960–1970-х рр.у розрізі політико-музикознавчих подій в Україні, що масово контролювати усю площину індустріалізації Радянського Союзу сформувалися перші професійні музикознавчі студії. Зокрема, ВІА «Дзвони» та «Смерічка». Аналітики та музикознавці характеризують появу ансамблевого виконавства в Україні як спосіб уособити художню індивідуальність, стильові концепції естетизації музичного мистецтва, удосконалити різні технічні прийоми та здійснити основи збереження та реставрації ідеологічної спадщини країни. Зокрема,

з появою звукозаписних технологій на початку XX ст. та можливостями створення перших професійних аудіозаписів, українське аудіомистецтво перейняло досвід західно-європейських держав у способі накопичення та реставрації фонографічних продуктів для формування ретроспективних дослідів з музикознавства, в майбутньому.

Вокально-ансамблева культура України одна із перших стала на терени цифрового аудіомистецтва в пострадянських країнах. Це засвідчується появою та вагогим внеском в систему музичного суспільства ВІА, що спромоглися зайняти ключову нішу в музичній естраді. Історіографічні розвідки вказують нам на те, що досвід аудіозаписів доби ВІА став яскравим прикладом та ключовим чинником у формуванні українського шоу-бізнесу, на основі збереження та реставрації аудіоджерел як соціо-культурологічної та аксіологічної спадщини України.